

Bilag II.

De danske Provinsbankers Forening.

København, den 5. April 1935.

Til Landstingets Konverteringsudvalg.

De danske Provinsbankers Forenings Bestyrelse tillader sig herved at fremsætte nogle Bemærkninger til Lovforslag Nr. 50 af 1934—35 „Forslag til Lov om Afdrags- og Rentebetingelser m. v.“, for saa vidt angaar Bestemmelserne vedrørende Renten for Bank- og Sparekasseindskud m. v. § 12.

Renteloven af 1. Maj 1933 er som bekendt et Led i de Foranstaltninger, der skulde forberede en Konvertering, som var tænkt at skulle finde Sted umiddelbart efter Lovens Ikrafttræden.

Provinsbankernes Forening har, som det vil erindres, været og er fremdeles en stærk Modstander af det Indgreb, der dengang ad Lovens Vej blev foretaget over for Indlaansrenten, hvorimod man sympatiserede med Ønsket om at nedbringe Rentefoden i Landet i det Forhold, som Landets Pengevæsen naturligt kunde hidføre. Man arbejdede aktivt fra Foreningens Side paa en frivillig Nedsættelse af Indlaansrenten, hvorved denne Rente kom ned paa $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt., men man advarede tillige stærkt imod en yderligere Nedsættelse og imod Statsindgrebet ud fra følgende Betragtninger:

Som Forholdene laa herhjemme, var Renten ad naturlig Vej nedadgaende. Kreditindskrænkningen havde lagt sin lammende Haand paa Erhvervslivet i saa stort Omfang, at der saa godt som intet Begær var efter Udlaan. Endvidere kunde det forventes, at Valutacentralen virkede tilstrækkelig regulerende, og dertil kom, at Nationalbanken og senere Krisefonden foretog Opkøb i aabent Marked af Obligationer i saa betydeligt Omfang, at der ingen Grund var til at befrygte, at en Indlaansrente paa $3\frac{1}{2}$ à 4 pCt. skulde komme til at hemme en Stigning i Obligationsskurserne.

Endvidere fremhævede Foreningen, at det rummede en stor Fare for Bankerne og Sparekasserne at bringe Indlaansrenten ned i et uforholdsmæssigt lavt Niveau i Relation til Obligationsskurserne, idet man med Rette maatte befrygte, at der maatte finde Forskydning af Kapital Sted fra Bank- og Sparekassemedler til Kreditforeningsobligationer, og dette Forhold maatte i særlig Grad befrygtes for Provinsens Vedkommende, eftersom Indlaansrenten i Provinsen i en lang Aarrække havde ligget betydelig højere end i Hovedstaden, hvorved Tabet for Sparernes Vedkommende maatte blive meget føleligt. Naar denne Forskydning af Kapital ikke hidtil har fundet Sted i større Omfang, skyldes det imidlertid andre Begivenheder, som ikke dengang kunde forudses. Loven af 1. Maj 1933 tog nemlig Sigte paa en frivillig Konvertering, men allerede midt i September s. A. fremsattes Forslag om Skat paa Renteindtægt, hvilket i høj Grad maatte virke skræmmende paa Obligationsejerne. Forskellige Forslag — baade officielle og uofficielle — samt Protestmøder i Kreditforeninger og Renteforeninger m. v. skabte en saa alvorlig Uro omkring Obligationmarkedet, at Publikum blev tilbageholdende, og den Hausse, der senere opstod i Forventningen om Konverteringens Gennemførelse, støttedes som Følge heraf praktisk talt kun af Spekulationen.